

EXEMPLAR DECRETI: 2

*In quo duo Libri Rogeri Widdring-
toni, Catholici Angli condemnantur, & Au-
thori ut se purget præceptum impo-
nuntur atq; Epistolæ.*

*Quem idem Ro. Widdringtonus, ad Sanctissi-
mum Dominum Paulum Quintum Pontificem Max.
pro se purgando transmissit.*

*Qui iustificat impium, & qui condemnat iustum, vitæ
abominabilis est apud Deum. Prov.*

728

Albionopolis, apud Theophilum Fabrum,

1614

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5TH AVENUE NEW YORK 17 N.Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5TH AVENUE NEW YORK 17 N.Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5TH AVENUE NEW YORK 17 N.Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5TH AVENUE NEW YORK 17 N.Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5TH AVENUE NEW YORK 17 N.Y.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
500 5TH AVENUE NEW YORK 17 N.Y.

Ad Lectorem.

Rodit e. supremo Sacra
Inquisitionis tribunali
(Christiane Lector)
paucis ab hinc mensi-
bus, ut sequenti pagina videre
poteris, Decretum quoddam Romę
in Typographia camera Apostolica
impressum, & ubiq; publicandum,
in quo duo libri a me mente synco-
ra compositi condemnantur, & au-
thori, ut se quamprimum purget;
praeceptum imponitur. Parui man-

dato, & purgationem, sicut mihi
inunctum est, quamprimum feci, e-
amq; ad suam Sanctitatem quam-
primum quoq; transmittendam esse,
quantum in me est curavi. Sed quo-
niam decretum illud typis excusum
est, & ubique publicatum, illa au-
tem purgatio, quam misi, tantum
manuscripta de Catholici forsan ex-
istimarent, me de exequendo man-
dato sue Sanctitatis de me quāpri-
mum purgando parū esse sollicitum,
ego ego etiam illam, quam feci pur-
gationem, quę manu tantum scripta
in paucorum manus procul dubio
veniret, typis quoq; excudendam,
& ubiq; publicandam esse censui,
ut ita totus mundus Catholicus,
& de librorum meorum condemna-
natione

natione, & de mea purgatione sen-
tentiam suam ferre, & Utrum
Catholicus, et Ecclesie filius, an
hereticus & Ecclesie hostis ha-
bendus sum, ut quidam parum re-
ligiose, sed sub pretextu Religio-
nis (parcat illis Deus) me apella-
re non pertimescunt, sincere iudi-
care possit.

Tuus in Christo frater, & servus,

Rogerus Widdringtonus,
Catholicus Anglus.

EXEMPLAR DECRETI.

*Decretum Sacre Congre-
gationis, Illustrissimorum,
S. R. E. Cardinalium à S. D. N.
Paulo Papa Quinto, Sanctaque
Sede Apostolica ad Indicem libro-
rum, eorundemq; permissionem, pro-
hibitionem, expurgationem, et im-
pressionem in uniuersa Republica
Christiana specialiter deputatorum,
ubique publicandum.*

*Sacra Congregatio Illu-
strissimorum S. R. E.
Cardinalium ad Indi-
cem deputatorum, viso
libro falso inscripto, A-
pologia Cardinalis Bellarmini pro Iure
Prin-*

*Principum aduersus suas ipsius rationes
pro authoritate Papali Principes Secula-
res in ordine ad bonum spirituale depen-
nendi, Authore Rogero Widdringtono
Catholico Anglo 1611. eiusdemq;
Authoris alio libro inscripto, Dispu-
tatio Theologica de Iuramento fidelita-
tis Sanctissimo Patri Paulo Papa quin-
to dedicata, Albionopolis 1613. vtrum-
que librum damnandum, atque pro-
hibendū esse censuit, sicuti de man-
dato Sanctissimi Domini nostri D.
Pauli Papa Quinti præsenti decreto
penitus damnat, & prohibet quouis
idiomate impressum, aut imprimen-
dum, ac nisi illorum Author, qui
Catholicum profiteretur, quampri-
mum se purgauerit, censuris ac alijs
pænis Ecclesiasticis intelligat se om-
nino coercendum. Mandat autem,
quod nullus deinceps cuiuscunque
gradus, & conditionis sub pænis in
Sacro Concilio Tridentiuo, & in In-
dice librorum prohibitorum contē-
tis,*

Exemplar Decretz.

ris, supradictos libros audeat imprimere, aut imprimi curare, vel quomodocunq; apud se detinere, aut legere, et sub iisdem penis præcipit, vt quicunque nunc eos habent, vel haberint in futurum, locorum ordinarijs, seu Inquisitoribus statim a præsentis decreti notitia illos exhibeant. In quorum fidem præsens decretum manu, & sigillo Illustrissimi, & Reuerendissimi Domini D. Cardinalis S. Cecilie, Episcopi Albanensis signatum, et munitum fuit die 18. Marrij 1614.

P. Episcopus Cardinalis S. Cecilie.

Locus ✠ Sigilli.

Reg. fol. 50.

*Fr. Thomas Pallavicinus, Ordinis
Prædicatorum Secretarius.*

*Romæ ex Typographia Camere
Apostolicæ 1614.*

Exemplar literarum, quas
Illustrissimus Nuncius Apostolicus
Bruxellis manens ad Dominum
Georgium Birkettum Sacerdotum
Anglorum Archipresby-
terum scripsit.

Admodum Reū Domine uti frater
in Christo dilectissime.

Pervenit in urbem Disputatio
Theologica de Iuramento fi-
delitatis, tertium sub Wid-
dringtoni nomine evulgatum opus. Ibi,
cum diligenter examinatum sit, decla-
rauit Sanctissimus D. N. Nullo modo
se dicti operis dedicationem acceptare, et
illius Authorem neq; Ecclesie filium, ne-
q; Catholicum existimare, omnesq; in-
super Catholicos ab illius lectione absti-
nere prorsus debere. De his ante paucos
dies per S. Romanæ Inquisitionis Con-
gregationis

gregationis literas de mandato sue Sanctitatis edoctus sum, ut de iisdem ad Dominationem tuam imprimis scriberem, quò eadem istis Catholicis significes, ac pro tua prudentia innotescere cures. Deus Dominationem tuam celesti sua custodia muniat. Bruxellis 26. Novemb. 1613.

Admodum Reuerēdæ Dominationis tuæ

Amantissimus & studiosus.

*Literis, quæ apud nos circumferuntur,
nullum nomen subscribiter.*

EXEMPLAR PURGATIONIS

Roger i Widdringtoni.

Sanctissimo, ac Beatissimo
Patri, Paulo Quinto, Pontifici
Maximo, Rogerus Widdringtonus,
Catholicus Anglus perpetuam
felicitatem precatur.

VEnit in manus meas pau-
cis abhinc diebus (*Pater
beatissimo*) quoddā sacrae
congregationis Illustrissi-
morū S. R. E. Cardinalium ad Indi-
cem deputatorum decretum, die 16.

B

Martij

Martij, præsentis anni 1614 datum,
et *Romæ* in Typographia Cameræ A-
postolicæ hoc eodem anno impres-
sum, in quo duo libri a me mente sin-
cera, et in simplicitate cordis con-
scripti, nominatim, sed verbis tan-
tùm generalibus, nullo crimine, quod
in illis vel speciatim, vel etiam gene-
ratim contineatur (quod plurimi ad-
mirantur) nominato, ex mandato ve-
stræ Sanctitatis penitus damnantur,
& prohibentur, atq; illorum Autho-
rem, nisi quam primum sese purgave-
rit, censuris, ac alijs pœnis ecclesia-
sticis esse omnino coercendum de-
nuntiatur.

2 Sed qualem purgationem *San-
ctitas vestra* a me illorum Authore
expectet, & a quo crimine purgare
me debeam, cum neque in illo De-
creto aliquod crimen aut, speciatim,
aut generatim, quod expurgandum
est, mihi obijciatur, neque ego ali-
cuius prorsus criminis in illis libris
aut

aut conscribendis, aut evulgandis
commissi mihi concius sim, ego sane
perspicere non possum: Scio quosdā
Doctores verba mea sinistrè inter-
pretātes quædam crimina mihi falso,
et per summam iniuriam, ne quid gra-
uius dicam, (parcat illis Deus) pub-
licis suis scriptis imposuisse, quorum
instigationibus nescio, an Sanctitas
vestra ad libros illos condemnandos
inducta fuerit; Sed cum & in causa
hac mihi aduersarij sint, & affectione
potiùs, quàm solida ratione, vt mea
fert opinio, moueantur, atque etiam
verba mea turpiter deprauent, et in
pessimum sensum, neque a me inten-
tum detorqueant (vt vestræ Beatitu-
dini, si tempus opportunum iam ef-
set, clarissimè demonstrare possem)
non tantam illorum dictis, scriptisue
authoritatem, quantacunque alioqui
doctrina, aut dignitate præfulgeant,
tribuendam esse censeo, vt me, aut
ad illorum opiniones tam infirmis
præsertim fundamentis nixas am-

plectendas, aut ad meam innocentiam in re tam graui, qualis est hæresis, a falsis eorum criminationibus non vindicandam, obligare queant.

3 Atque vt Sanctitas vestra perspicuè intelligat, me antea in illis libris, qui ex mandato vestræ Beatitudinis prohibentur, quantum Ecclesiæ Catholicæ filio satis est, ab omni *hæresis* crimine memet purgasse, qualem fidei Catholicæ professionē, quæ ad me ab omni *hæresis*, *erroris*, *alteriusue criminis*, quod ex his pendet, noxa purgandum abunde, meo quidem iudicio, sufficit, ego in illis libris fecerim, et pro qua re vestræ Sanctitati in illa *de iuramēto fidelitatis disputatione* supplicauerim, ea, qua par est, breuitate iterum repetere necessariū esse reor; vt ita Sanctitas vestra clarè perspiciat, quosdam non infimi nominis viros, tametsi me apud imperitum fortasse hominum vulgus graui ignominia aspergant, non leuis tamen infamiæ notam vestræ

stræ etiâ Beatitudini, tum apud pruden-
tes Catholicos, tū maximè apud
Catholicæ fidei aduersarios inurere,
dum divulgare satis inconsiderate,
meo quidem iudicio, non verentur,
vestram Sanctitatem scribò affirmasse,
se neq; author em illius disputationis, aut
Catholicum esse, aut Ecclesiæ filium exi-
stimare (cum tamen Author ille et
Catholicum, et Ecclesiæ Catholicæ
Romanæ filium se esse profiteatur,
illamq; disputationem, & cætera eius
scripta sacrosanctæ Ecclesiæ Catholi-
cæ Romanæ iudicio humillimè subij-
at) *neq; dedicationem illius libri accep-*
tare voluisse, cum tamen dedicatio il-
la, vt ex Epistola Authoris ad ve-
stram Sanctitatē constat, humillima
tantū esset Authoris, & aliorum Ca-
tholicorū ad vestram Beatitudinem
supplicatio, vt in fide Catholica, atq;
in ijs rebus, quas sanctitas vestra fidei,
et saluti apertè aduersari in suis breui-
bus affirmavit, a vestra Beatitudine,

utpote supremo Ecclesiæ Catholicæ
 Pastore, et cui oues Dominicas in fide
 catholica instituendi, atq; cōfirmandi
 cura ex officio incumbit, instrueren-
 tur: Talia enim verba vestram sancti-
 tatem & de Authore, & de ipsa etiam
 dedicatione dixisse, *Illud Nuncium*
Apostolicum, qui tunc *Bruxellis* mane-
 bat, ad *Dominum Gregorium Birket-*
tum Archipræbyterum, tunc supersti-
 tem scripsisse quidam ferunt, eun-
 demque *Nuncium Apostolicum*, simul
 affirmasse, se de ijs ante paucos dies
 (sunt enim ipsissima literarum a quæ
 circumferuntur verba) per *S. Romanæ*
uniuersalis Inquisitionis Congregatio-
nis litteras de mandato vestræ sanctita-
tis edoctum esse, ut de ijsdem ad domina-
tionem suam imprimis scriberet, quò ea-
dem istic Catholicis significaret, ac pro
sua prudentia innotescere curaret.

• Data sunt
 hæ litteræ
Bruxellis
 26. Nov.
 1613.

4 Imprimis Igitur ego illorum li-
 brorum Author, me Dei, religionis, &
 patriæ zelo accensum, alijsq; rationibus

(17)
magis particularibus, quas in principio
illorum librorum recensui, instigatum,
absq; ullo aut fauoris, aut timoris mun-
dani intuitu, neq; animo pertinaci, sed
gratia tantum veritatis Catholicae in hac
controuersia grauissima, quae ad debitam
obedientiam Deo, & Caesari, vestrae Be-
atitudini supremo animarum nostrarum
in terris Pastori, et Regi nostro Serenif-
simo, qui solo Deo in temporalibus mi-
nor est, ex lege Christi exhibendam spec-
tat, inuestigandae, libros illos composu-
isse protestatus sum, & omnia quae in il-
lis continentur, iudicio, et censura sa-
cro sanctae ecclesiae Catholicae Romanae,
cuius filium me esse professus sum, hu-
millimè subieci, ^b et si quid forte in
illis ex ignorantia elapsum esset, quod illi
non probaretur, improbaui, damnaui, &
pro non scripto habendum ^c esse volui.

5 Deinde, ^d uniuersos Ecclesiae Catho-
licae Canones me omni, quo par est, honore
ac reuerentia venerari professus sum, ta-
met si inter Catholicam Ecclesiam, et

^b In Apo-
logia ad
Lectorem
in fine.

^c In dispu-
tat in fine

^d In dis-
putat. c. 6
sect. 3, a
Nu. 18

Summum Pontificem, qui primum tantum, et potissimum illius membrum est, inter quaedam Iuris Canonici capita, aut decreta, et inter alia magnum discrimen constituendum esse ingenuè affirmaverim, & nihilominus singulis, suo ordine, & gradu, debitum, sed non aequalem me honorem deferre sincere assueveram. Etenim in vasto iuris Canonici corpore, atque in tomis Conciliorum, vel dicta & decreta antiquorum patrum, vel sententiae, et decreta Conciliorum, atque summorum Pontificum continentur, & haec vel ad doctrinam spectant, quaeque a fidelibus credenda proponuntur, vel ad mores pertinent, quaeque in externa Ecclesiae disciplina à Christianis observanda praecipiuntur.

6 Et primo doctrinam illam, quam antiqui Patres, vel in sacris scripturis exponendis, vel in questionibus, quae ad fidem pertinent, dirimendis unanimi consensu tradiderunt, ego quoque indubitata

dubitata fide, utpote diuinitus inspiratam esse credens, tenendam esse professus sum.

7 Secundò omnium etiam Sanctorum Patrum doctrinam in rebus, quæ ad fidem non pertinent, p̄e quidem, & probabiliter a Catholicis credi posse, sed non necessario ut certam, & infallibilem sequendam esse cum Melchiore cano, alijsq; Theologis asserueram.

8. Tertio, definitiones Conciliorum generalium, quæ legitimè vocata sunt, & a summo Pontifice confirmata, in quibus doctrina aliqua ut de fide ab omnibus Catholicis credenda toti Ecclesiæ proponitur, ego etiam ut infallibiles fidei regulas a Catholicis accipiendas esse protestatus sum. Illas tamen opiniones, quæ in ijsdem Concilijs ut probabiles tantum definiuntur, aut etiam supponuntur, illaque pronuntiata, quæ vel obiter inseruntur, vel ad decisiones suas
melius

(10)
melius illustrandas, aut confutandas adducuntur, nonnunquam errori obnoxia esse, atque a Catholicis absq; ullo Catholica fidei detrimento reijci posse cum eodem Melchiore cano, & Bellarmino ingenuè affirmavi. Illud pariter observans, de quo alibi etiam Lectorem saepius admonui, quòd tametsi ego, cum ecclesie Catholicae Romanae filium me esse profitear, illud omne, quod concilia generalia à summo Pontifice approbata, quae Ecclesiam Catholicam representant, de fide necessario credendum fidelibus proponunt, et quem verum Conciliorum sensum esse certò, et evidenter constat, libentissimè amplectar, nihilominus non omni illi doctrinae, quam vel Card Bellarminus, pace eius dixerim, vel alius quicumq; Doctor (cum certa Catholica fidei regula a Christo constituti non sint) Catholicam esse, vocem Ecclesiae esse, Scripturarum, aut Conciliorum sensum, esse vociferantur, si praesertim aliqui Doctores Catholici contrarium sentiant, indubita

indubitata fide assentior. Illos equidem,
 ut par est, debita veneratione suspicio,
 ipsorumq; authoritati plurimum tribuo,
 sed quod omnes illae collectiones, quas ip-
 si ex scripturis sanctis, ac sacris Conci-
 lijs evidenti ratiocinatione de auci opi-
 nantur (cum saepe fallantur, & fallant,
 & quae iuniores scripsere, seniores re-
 uocare possint) pro indubitatis fidei dog-
 matibus habenda sint, et contraria Ca-
 tholicorum opinio non tam sententia,
 quam heresis aestimanda, istud profecto
 aequo animo ferre non possum.

• Nam &
 ipsemet
 Card. Bel-
 larminus,
 plura re-
 uocauit
 senex, quae
 iuuenis
 scripsit, &
 forsan
 plura iam
 senior re-
 uocabit.

9 Quartò, quod ad Conciliorum
 generalium canones, seu decreta, quae ad
 mores, et externum Ecclesiae regimen
 spectant, attinet, paratissimum me esse
 spondi, ea omnia decreta ultro reci-
 pere, quae in locis ubi vixero, generaliter
 recepta erunt, haec etenim propriè Ca-
 tholica, seu vniuersalis Ecclesiae decreta,
 seu Canones appellantur, quae ab vni-
 uersa Ecclesia communiter recipiuntur,
 nec quenquam procul dubio ad eas leges,

&

et præcepta amplectenda, quæ in loco ubi
habitat, a populo non observantur, iuxta
receptam Theologorum, ac Iurisperito-
rum sententiam obligatum esse affirma-
ui. Atq; idem de decretis summorum
Pontificum, & Conciliorum Provincia-
lium, quæ ad mores spectant, cum propor-
tione intelligendum esse ibidem asserui.
Nam de summorum Pontificum decre-
tis ad fidem pertinentibus, quæ absque
concilio generali sancita sunt, fateor me
sepius dixisse, quamplurimos, præsertim
antiquos, Scholæ Parisiensis eximie pie-
tatis, & doctrinæ Theologos, a me ibi-
dem^r relatos, in ea esse sententia, quòd ta-
lia decreta, nisi ab Ecclesia Catholica, ut
fidei Catholicæ decreta, recepta fuerint,
errori obnoxia sint, quorum opinionem
tum propter authoritatem tam illustrium
virorum, tum ob rationes, et fundamēta,
quibus illa opinio nititur, neq; hereseos,
neq; erroris nec etiā temeritatis condē-
mandam esse, ego cum pluribus recentio-
ribus Theologis, in quorum etiam sen-
tenti-

tentiam ipsemet Card. Bellarminus,
quantumcunq; contrarium asserere vide-
ri velit, & satis perspicue propendet,^h se-
pius etiam affirmavi, nunc denuo, cum
omni debita submissione loquens, confir-
mare non reformido.

^s Lib. 4 de
Rom. Pō
cap. 2. & li
2 de Con
cil. cap. 17
^h Lib. 2 de
concil, ca

10 Quod denique attinet ad dis-
putationem meam de iuramento, il-
luisq; dedicationem, quæ lapis ille of-
fensionis, & petra scandali quibus-
dam præsertim societatis Iesu Theo-
logis, & qui illis adhærent Catholi-
cis esse videtur, quid contra eam me-
ritò obijci possit, vel quam culpam, a
qua purgare me debeam, in ea con-
scribenda, vestræq; Sanctitati dedi-
canda cōmiserim, ego, ut veritatem
ingenuè dicam, intelligere nullatenus
possum. Imprimis etenim ego
illius Disputationis, & Dedicatio-
nis Author, *Disputationem illam non
animo pertinaci, sed per modum sup-
plicis libelli, ad vestram Beatitudinem
hanc rectè, ut nos hic credimus, de*
ratio

rationibus, ob quas Catholici Angli Iuramentum illud licitè præstare posse opinantur informatam, melius informandam, sincere ob plurimas, quas ibidem recensui, rationes me composuisse, illamque ea de causa vestræ Sanctitati consecrasse professus sum, ut postquam sanctitas vestra rationes omnes, ob quas Catholici Angli, Iuramentum illud licitè præstari posse opinantur, sedulo perpenderit, eorum saluti tam temporali, quàm spirituali, prout summæ vestræ beatitudinis prudentia, atq; charitati paternæ magis expedire videretur, prospicere posset. Et propterea ego, ut in fine illius disputationis asserui, potissima omnia argumenta, quæ tam contra iuramenti susceptionem, quàm pro eo suscipiendo adduci solent, fideliter enarraui, nihilq; ex propria sententia, sed ut personas eorum induens, qui iuramentum licitè præstari posse, vel non posse palam, et ex professo docent, affirmare decreui, vestræ Sanctitatis paternæ sollicitudini relinquens

linquens, ut postquam ipsa de rationi-
bus, ob quas Catholici Angli Regio de-
creto obtemperantes iuramentum istud
præstiteret, plenè informata esset, easq;
diligenter examinasset, illas particula-
tim approbaret, vel condemnaret, ut
Catholici in hoc negotio gravissimo,
quod Pontificiæ authoritatis, et Regiæ
dignitatis prærogativam tam intimè at-
tingit, tum Sanctitatis vestræ preceptis
obstistere formidantes, tum Regio man-
dato, quantum tuta conscientia possunt,
parere cupientes, clarè perspicerent, quas
iuramenti clausulas admittere, quasque
reijcere teneantur, atq; à vestra Sancti-
tate perspicuè edoceretur, quomodo tum
proprijs conscientijs, tum vestra Bea-
titudini, tum Regiæ Maiestati circa sin-
gulas iuramenti partes satisfacere que-
ant. Sicut enim pro fide Catholica, quæ
verè fides Catholica esse ab Ecclesia, cui
munus hoc res definiendi incumbit, et
non privatis Doctõribus, qui et fallere
possunt, et falli, declaretur, bona omnia
tempo-

temporalia, vitamque ipsam amittere
paratissimi existunt, ita pro opinionibus,
tametsi a maiori, et meliori parte
Theologorum, immo & a tota ferme
Ecclesia, non quidem credente, sed tantum
opinante (nam inter Ecclesiam firmiter
credentem, & probabiliter tantum
opinantem magnum discrimen constituendum
esse optime sciunt) propugnatis dummodo
aliqui, quantumvis paucissimi, non absq;
probabilitate reclamant, se totamque suam
familiam, ac posteritatem, quam etas nostra
tanta auiditate exaltare studet, in apertum,
extremumq; fortunarum omnium discrimen
coniicere illubenter profecto velent. Sed
quemadmodum vestra Sanctitati in rebus
spiritualibus, & in iis, quae absque peccato
praetermitti nequeunt, obedire toto corde
desiderant, ita si a temporalis obedientia,
quae Regi nostro Serenissimo ex lege Christi
debetur, praestanda absq; sufficienti ratione,
his praesertim temporibus arcerentur, in quibus

pro

*pro religione Catholica Romana gravem
iamdudum Principis sui contrariam pro-
fitentis indignationem in se concitarunt,
se paulo durius tractari, quàm filij a Pa-
rentibus solent, non immerito existima-
rent, illud Christi Domini præceptum,
præ oculis semper habentes : Reddite
quæ sunt Cælaris Cæsari, et quæ sunt
Dei, Deo.*

*11. Atq; ut Sanctitas vestra cla-
rius adhuc perspiciat, hanc meam de
Iuramento fidelitatis disputationem
(quæ potius humillima, ad vestram
Beatitudinem Supplicatio dici de-
bet) per modum supplicis libelli a
me conscriptam esse, postrema hæc
meæ ad vestram Sanctitatem Episto-
læ ad verbum repetere non abs re es-
se censeo.*

*12. Hæc igitur (Sanctissime Pa-
ter) humillima nostra ad vestram Beati-
tudinem supplicatio est. Primo, ut san-
ctitas vestra rationes, ob quas Catholi-
ci Angli Iuramentum istud licitè præ-
stare*

stari posse opinantur, & de quibus Sanctitatem vestram, haud rectè informatam esse existimant, diligenter perpendere non dedignetur. Secundo, ut postquam eas debitè examinaverit, illos pro Pastoralis vestra solitudine edocere non grauetur, quæ Iuramenti partes, non dicto ex probabili tantum aliquorum Doctorum opinione, sed iuxta doctrinam Catholicam ab omnibus fidelibus necessario credendam, fidei & saluti aduersentur, & proinde a nullo Catholico tuta, aut probabili conscientia suscipi possint. Tertiò, ut Sanctitas vestra, si de rationibus, ob quas Catholici Angli Iuramentum licitè præstare posse existimant, se haud rectè informatam fuisse perspexerit, atq; adeo eos in re tam graui non temerè ac, precipitanter processisse deprehenderit, eos, eorumq; Sacerdotes in pristinam vestram gratiam recipere dignetur, atq; ut si ipsi, aut eorum aliqui ullam suæ fama iacturam, aliudue detrimentum ex hoc Iuramento aut præstando,

do, aut propugnando non suâ culpâ, sed
indiscreto aliorum zelo acceperint, illud
denuo omni meliori modo, quo charita-
ti, iustitiæ, atq; prudentiæ vestræ magis
consentaneum videbitur, recuperare pos-
sunt. Atque interim Deum Opt. Max.
continuis precibus supplicare non desis-
sint, ut vestram Beatitudinem ad Eccle-
siæ bonum, animæ vestræ salutem, atq;
iniuste oppressorum solamen diutissime
seruet incolumem.

13. Iam quid in hac humili
nostra supplicatione contineatur,
quod vestræ Sanctitati tanto operè dis-
plicere merito potest, ut eam accep-
tam habere noluerit, tum æquis re-
rum æstimatoribus, tum vestræ po-
tissimum Beatitudini iudicandum re-
linquo. Ex ijs enim, quæ iam dixi-
mus, apertissimè constat, hanc de lu-
ramento disputationem ob eum fi-
nem a me institutam esse, ut vestram
Sanctitatem, supremum Ecclesiæ
Catholicæ Pastorem, cui cura oues

Dominicas non præceptis tantum,
 & censuris, sed & verbo doctrinæ
 pascendi, atq; in fide Catholica in-
 stituendi a Christo Domino com-
 missa est, de statu nostro certio-
 redderem, et ut vestræ Beatitudinea
 dubia, & difficultates, quæ mihi, &
 alijs Catholicis occurrunt circa Iura-
 mentum illud, quod a Regia Maie-
 state præcipitur, a vestra Sanctitate
 prohibetur, & ab omnibus ferme
 melioris notæ apud nos Catholicis,
 quibus ministratur, illis etiam, qui
 Patres Iesuitas, quantumcunque ex-
 terna facie Patres isti illud condem-
 nare videantur, directores habent, in-
 dies suscipitur, syncerè, & cum omni
 debita submissione proponerem, ut
 postquam Sanctitas vestra rationes,
 & argumenta hinc, illincq; pro, et
 contra Iuramentum fieri solita rite
 perpenderit, conscientijs nostris sa-
 tisfacere, & quænam Iuramenti par-
 tes iuxta fidei Catholicæ principia
 præ

præstari, & quæ non præstari debeant, nobis patefacere, & demum, quænam sint illa multa (nam omnia in Iuramento contenta fidei, aut salutis repugnare nemo quantumvis Iuramento infensissimus affirmare audeat) quæ Sanctitas vestra male quibusdam, ut credimus, informata fidei, & salutis apertè aduersari in suis Breuibus affirmavit, nobis declarare dignaretur.

14. Iudicet iam, obsecro, Sanctitas vestra, primò, an ego illorum librorum Author, qui me Catholicum, & Ecclesiæ Catholicæ Romanæ filium esse professus sum, eiusque iudicio, ac censuræ omnia mea scripta cum ea submissione subieci, ut quicquid ab ea non probaretur, improbarem, damnarem, et pro non scripto habendum esse vellem, à supremo Ecclesiæ Catholicæ Pastore, ac Patre, pro non Catholico, neque Ecclesiæ filio existimari debeam. Si

Catholicus non sum, certè hæreticum me esse, et doctrinam fidei Catholicę contrariam pertinaciter (cum hæresis absq; pertinacia esse nequeat) defendere necesse est: at ego (vt doctrinam, quam in illis libris tradidi, nunc taceam, quam si hæreticam esse certo constat, cur sacra illa congregatio illos vt hereticos non condemnavit?) nihil planè pertinaciter, sed animo humili, submisso, atque ad errorem meum, simul ac me in aliquo errasse deprehendero, corrigendum parato, me scripsisse protestatus sum. Errare quidem me posse profiteor, sed hæreticus (Deo auxiliante) esse nolo. Et si in aliquo forsan errauerim, non malitiæ, nec pertinaciæ, sed infirmitatis, & ignorantiae error est. Neq; enim sciens, et volens aliquid prorsus, quod sanæ doctrinæ, aut fidei Catholicę aduersari mihi constat, vlllo vnquam tempore, Deo me iuvante defendam.

15. Secundo, de eo quod quidam in non leue Religionis Catholice scandalum, et in graue sedis Apostolice, præsertim apud Religionis Catholice Aduersarios opprobrium ferunt, vestram Sanctitatem affirmasse, se meæ de Inramento disputationis dedicationem, seu humillimam meam, et aliorum Catholicorum, vt iam ostendi, Supplicationem acceptare noluisse, hoc solum in præsentidicam, nos Anglos Catholicos esse procul dubio miserrimos, qui dum pro fide Catholica Romana, quam profitemur, tam plura huius vitæ incommoda quotidie sustinemus, et Principis nostri alioquin clementissimi contrariam profitentis, indignationem, quod grauissimum esse iudicamus, in nos concitauimus, et acerbum toti huic Regno spectaculum iamdiu, et indies facti sumus, iam cum a vestra Beatitudine in ijs rebus, quas Sanctitas vestra, fidei Catholice

tholicæ apertè aduersari suis Breui-
bus Apostolicis. in maximum nostrū
temporale præiudicium, declarauit,
erudiri suppliciter exoremus, non so-
lum exaudiri non mereamur, verū
etiam Sanctitas vestra et petitionem
nostram damnat, ac prohibet, atque
Authori illius, nisi se quamprimum
purgauerit, censuras, et alias pœnas
Ecclesiasticas, modo quodam insoli-
to nullum crimen, a quo se purgare
debeat, obijciens comminatur.

16. Ecce enim (Beatissime Pater)
quàm misera, et deploranda sit con-
ditio nostra. Rex noster Serenissi-
mus, cui temporalem obedientiam
ex lege Christi debemus, Iuramen-
tum, quod ipse temporale tantum, &
fidelitatis esse contendit, a nobis Ca-
tholicis suis subditis sub pœnis gra-
uissimis exigit, Sanctitas vestra, cui
in spiritualibus parere eiusdem Chri-
sti lege obligamur, illud, ut multa in
se complectens, quæ fidei, & salutis a-
pertè

pertē aduersantur, suis Breuib; om-
nino damnauit, et Sacerdotes quos-
cunq;, qui illud aut præstant, aut lici-
tē præstari posse docebunt, & docēt,
facultatibus suis priuandos fore de-
nunciauit; Nos Angli Catholici in
his angustijs positi, & timentes ne-
dum Charibdim vitemus, in Scillam
incidamus, id est ne aut Deo, aut
Cæsari quod suū est non reddamus,
a vestra Sanctitate supremo nostro in
spiritualibus Pastore, cuius propri-
um munus est, vt oues Dominicas
in fide Christi instruat, atque confir-
met, instantissime petimus, vt quæ-
nam sint illa multa, vel vnū saltem ē
multis, quod in hoc Iuramēto fidei,
aut saluti ita repugnans sit, nos edo-
cere non dedignetur, vt ita tum con-
scientijs nostris, tū vestræ Sanctitatis
tum Regiæ etiā Maiestatis mandato,
quantum in nobis est, & religio Ca-
tholica permittit, satisfacere possi-
mus; et nihilominus Sanctitas vestra
peti-

petitionem nostram, in qua rationes
& argumēta, quæ tum pro, tum con-
tra Iuramentum obiici solent, a ve-
stra Sanctitate expēdenda, cum om-
ni submissione debita, nihilq; ex pro-
pria sententia affirmantes proponi-
mus, non solum non admittit, sed il-
lam omnino, nullo prorsus crimine
vel speciatim, vel etiam generatim
contra illam obiecto, ex mala aliorū,
ut credimus, informatione damnat,
& Authorem illius, seu supplicem
vestrum Oratorem, nisi se quampri-
mum purgauerit (& nihilominus nul-
lius plane criminis, a quo se purgare
debeat, mentionem facit) pænis gra-
uissimis coercendum esse denuntiat.

17. An forsā crimen est, ut qui
ignorant, errant, aut dubitant, ad su-
premum Ecclesiæ Pastorem, & Doc-
torem, ut ab illo in fide instituantur
confugiant, & dubia, ac difficultates,
quæ suas, et aliorum quamplurium
conscientias anxias reddunt, ab eo di-
lucen-

luenda, ac dissoluenda cum debita
submissione proponant, idq; non in
rebus leuiusculis, sed quæ ad debi-
tam Deo, aut Cæsari obedientiam
sub poenis grauissimis exhibendam
spectat? An crimen est parvulos esu-
rientes panem à Patre, oues fameli-
cas pabulum a Pastore, et discipulos
ignorantes instructionem a Docto-
re, et Magistro humiliter postulare?
Nos Angli Catholici vestram Beati-
tudinem nostrū in spiritualibus Pa-
trem, Pastorem, atque Magistrum ef-
se profitemur, et vt a vobis in fide
Catholica instruamur, humiliter pe-
timus, et quænam sint illa multa, quæ
Sanctitas vestra in hoc Iuramento fi-
dei apertè aduersari suis Breuib; de-
clarauit, a vestra Beatitudine edoceri
suppliciter exoramus, et Sanctitas
vestra petitionem nostram, quæq; in
illa continentur, damnat, ac prohi-
bet, et me illius Authorem, qui cæ-
terorum nomine eam scripsi, atque

com-

composui, nisi me quamprimū pur-
gauero, grauissime puniendum esse
modo prorsus inusitato decernit. E-
zenim apud nullum, vti opinor, in
terris tribunal mos iste reperitur, vt
quis ex sententia Iudicis se purgare
sub pænis grauissimis compellatur,
nisi Iudex crimen illud, ob quod, nisi
se purgauerit, condemnandus est, illi,
qui in ius vocatur, notum faciat; præ-
terquam quod impossibile est, vt
quis ab co crimine, quod ignorat, se
purgare possit.

18. Atque vt veritatem libere
dicam (nunc enim paulo liberior lo-
quendi, dummodo verè, ac modestè
loquar, licentia mihi iam apud su-
preum in terris tribunal, vt me pur-
gem in ius vocato ipso iure permitti-
tur) nouum hoc libros Catholico-
rum condemnandi, atque Authori,
vt se purget, præcipiendi genus, tam
solenni decreto, & sub pænis in
concilio Tridentino, atque in In-
dice

dice contentis factum, nullo tamen
crimine vel speciatiim, vel genera-
tim, ob quod condemnantur, vel
a quo Author se purgare debeat, no-
minato (cum non eadem pœna
quoscunq; libros prohibitos indis-
criminatim legenti in Indice consti-
tuatur, neq; omnia crimina eandem
purgationem postulent) tum Sedem
Apostolicam Religionis Catholicæ
Aduersarijs exosam reddit, qui faci-
lem hinc sibi persuadendi ansam arri-
pient, Romanos Pontifices, eas opi-
niones, quæ sibi non arrident, pro li-
bito reijcere, et non argumentis, sed
minis suppressere, & quæ sibi pla-
cent fauoribus, non rationibus pro-
mouere solitos esse, tum prudenti-
bus Catholicis parum satisfacit, qui
vix sibi persuadere possunt, Sacram
illam *Illustrissimorum Cardinalium* ad
Indicem deputatorum *Congregatio-
nem*, quorum informationibus San-
ctitas vestra, ut certissimè credimus,
fidem

fidem adhibens libros illos damnandos, et Authorem, nisi se quamprimum purgauerit, castigandum esse decreuit, si in illis propositionem aliquam, quam aut hæreticam, aut erroneam, aut sanæ doctrinæ dissentaneam esse certo constat, reperire potuissent, illam tam alto silentio præterire, atque Authori verbis tantum generalibus ut se purget, nullo tamen crimine siue in particulari, siue in generali, a quo se purgare debeat, indicato (præter vñtatum sedis Apostolicæ in libris Catholicorum, & quibus præsertim se purgandi præceptum imponitur, condemnandis morem, ut innumeris exemplis, quæ in tomis Conciliorum, atque Summorum Pontificum Bullis reperiuntur, demonstrare possem) præcipere voluisse.

19 Quapropter ego, illorum librorum Author, cui sacra Congregatio ex mandato vestræ Sanctitatis, me,

me, sed (nescio a quo crimine) pur-
gandi præceptum imposuit, obse-
quentissimus Ecclesiæ Catholicæ
Romanæ, & vestræ Beatitudinis in
spiritualibus filius, et simul fidelissi-
mus Regni Angliæ, Regisq; nostri
Sereinissimi IACOBI in tēporalibus
subditus, ante supremum vestræ Bea-
titudinis tribunal, vt me purgem, vo-
catus, ad pedes vestre Sanctitatis pro-
noluit vestram Beatitudinem per
tremendam Dei supremi omnium
Iudicis Maiestatem suppliciter exo-
ro, imprimis, vt quod iustum est in-
dicetis, & rectum iudicium mihi fa-
ciatis, neq; solis illorum, qui mihi
in hac controuersia Aduersarij sunt,
et verba mea contra sensum a me in-
tentum turpiter deprauarunt, infor-
mationibus fidem adhibeatis, sed
causam meam ex certa vestra scien-
tia expendatis, et me de illis omni-
bus, aut saltem aliquibus, quæ in
libris meis ex vestro mandato con-
demna-

demeritis, aut fidei; aut bonis moribus repugnantia esse perspicue constat, certiores reddatis: nam quæ in illis corrigenda sunt corrigere, quæ purganda sunt purgare, quæ explicanda sunt explicare, & quæ retractanda sunt retractare paratissimum me esse profiteor.

20. Secundo, vt Sanctitas vestra, si de me, meisq; scriptis, post debitam eorum examinationem, se malè a quibusdam informatam esse, neq; aliquid, quod a doctrina Catholica dissentit, in illis reperiri, prout quidam forsan vestræ Beatitudini suggererunt, deprehenderit, illam sacræ Congregationis sententiam contra me meosq; libros ex mala informatione, importuna quorundam sollicitatione, malouè verborū meorum intellectu latam reuocare, bonæq; mei nominis exultimationi, omni meliori modo, quo vestræ prudentiæ, charitati, atq; iustitiæ consentaneum videbitur

bitur, consulere, meq; pro Catholico,
atque Ecclesiæ Catholicæ filio habe-
re velit. Quod enim alibi ^k scripsi, ite-
rum nunc repeto. *Catholicus sum, &*
Ecclesia Catholica Romana filius: & si
aliquis cuiusq; dignitatis fuerit, mihi
notam heresim per iniuriam inuere vo-
luerit, pro certo habeat, me, Deo prota-
gente, ijs omnibus modis, quibus Deus, &
natura innocenti se defendendi faculta-
tem concedunt, donec Ecclesia de mea opi-
nionem plenè informata, eam clarè, & par-
ticularim (neque enim aliquis errores
reuocare poterit, nisi quinam sint spe-
ciatim cognoscat) condemnauerit, ab
illius calumnijs me pro virili vindicatu-
rum.

21 Tercio vt Sanctitas vestra hanc
meam purgationem, atq; humillimam
supplicationem inter acta Sacri Inqui-
sitionis Officij ad futuram rei me-
moriæ reponendam esse iubeat, vt
ita posteri tam de hac mea purgatio-
ne, quàm de illa librorum meorum,

D

con-

^k In Di
in Adm
nit ad le
ctorem,
nu. 8.

condemnatione sententiam suam ferre,
& utrum Catholicus, et Ecclesiae fili-
us, an haereticus habendus sim, iudi-
care possint.

22. Quod si Sanctitas vestra hanc
meam purgationem, humillimamq;
peritionem admittere, et sententiam
contra meos libros, ex mala informa-
tione latam reuocare, meaq; exstima-
tioni per iniuriam laesa prospicere no-
lueris, quantumvis optime sciam, pos-
se Deum Opt. Max. qui quondam Ra-
berti Grosseteste Lincolniensis Episcopi sa-
mae consuluit, cui Innocentius Papa
quartus mirum in modum iratus, ossa a-
lius, iam demortui, extra Ecclesiam praei-
re, et ipsum in tantam infamiam precipi-
tare decreuerat, ut Ethnicus, rebellis, &
inobediens per totum mundum acclamare-
tur, propterea quod ad ipsum Inno-
centium in spiritu humilitatis, & dilecti-
onis scripserat, ut crebros eius errores cor-
rigeret, posse, inquam, eundem Deum,
qui personarum acceptor non est, me
etiam

Matthae
Paris in
lenico 3
d. an. 1253. S.
diebus
ab eisdē
& 1254
non longe
princi-
pio.

imperfect